

davky i oněm státním zaměstnancům do hodnostních tříd nezařaděným, kteří dosáhli nejvyšší stupnice platové, jest zcela nepřipadný už proto, poněvadž přídavky tyto vyměřeny jsou diferencí mezi platovými stupnicemi, úředníkům povýšením ještě dostupnými, tedy v rámci schematu úřednických platů ležícími, kdežto st-l se domáhá přídavku, jenž jde nad nejvyšší mez platů, v kategorii státních zaměstnanců do hodnostních tříd nezařaděných dosažitelných. Analogie st-lem tvrzená tu tedy není dána.

Z těchto důvodů bylo stížnost zamítnouti.

Č 1845.

Státní zaměstnanci (Slovensko): Je nezákonné, odepře-li generální fin. ředitelství v Bratislavě další výplatu pense státnímu zaměstnanci — pensionovanému příslušným orgánem čsl. republiky — jen proto, že domovský list o jeho příslušnosti do obce na Slovensku byl prohlášen neplatným.

(Nález ze dne 16. ledna 1923 č. 19.859/22.)

Věc: Imre Sz. v Lučenci proti generálnímu finančnímu ředitelství v Bratislavě o výplatu zaopatřovacích požitků.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Výnosem min. sprav. ze dne 26. prosince 1919 byl st-l, strážmistr vězňů při okresním soudu v Lučenci, přeložen na dočasný odpočinek s výslužným 884 K, bytnou pensí 240 K a drahotním přídavkem 650 K, jež měly se poukázati k výplatě prvním dnem měsíce následujícího po sprostění činné služby u příslušného berního úřadu, bez újmy dodatečného zvýšení se zřetelem k ustanovení čl. XII. zák. ze dne 7. října 1919 č. 541 Sb.

Nař. rozhodnutím oznámil žal. úřad st-li, že dle sdělení administrativního referátu v Bratislavě z 12. května 1922 byl prohlášen neplatným domovský list, dle něhož st-l byl příslušný do Lučence; následkem toho žal. úřad zrušil své rozhodnutí, kterým byla jeho pense prozatím převzata k tíži čsl. státu; rozhoduje, že jeho zaopatřovacích požitků nepřejímá a zastavuje do definitivních rozhodnutí výplatu pense. St-l má nárok jen na 60 proc. zálohu na pensi, bez válečné podpory k tíži státu, kam byl v době pensionování příslušný. V případě, že dokáže, že jest odkázán pouze na pensi, povolí se mu s platností od 1. září 1919 výplata celé pense a celé válečný podpory k tíži dotyčného státu. St-li náleží dokázati svou příslušnost event. v cizím státě. Na mimořádné drahotní přídavky ročně 600 K nemá vůbec nárok a srazí se mu při definitivním rozhodnutí.

O stížnosti do rozhodnutí toho podané uvážil nss toto:

Nař. rozhodnutí nedovolává se žádné právní normy. Z jeho doslovu bylo by lze souditi, že žal. úřad vychází se stanoviska, že jde o osobu, jejíž pense byla prozatím převzata k placení čsl. státem, než bude rozhodnuto, který stát k výplatě pense jest povinen a že zastavil nyní úřad výplatu tu, když domovský list, o nějž st-l svou příslušnost k tomuto státu opíral, byl prohlášen neplatným. Je-li tento výklad nař. rozhodnutí

správný, odporuje skutkový předpoklad žal. úřadu spisům, z kterých jest, jak svrchu vyličeño, patřno, že nejde o osobu uvedené kategorie, totiž o převzatého pensistu, nýbrž o státního zaměstnance, který teprve orgánem čsl. státu byl dán do výslužby a byl by tedy výrok v odpor vzatý stížen podstatnou vadností skutkového zjištění.

Hleděl-li však žal. úřad k skutkovému ději skutečnosti odpovídajícímu, jest jeho rozhodnutí nezákonné, neboť jak svrchu uvedeno, byl st-l příslušným orgánem čsl. republiky dán na dočasný odpočinek. Služební poměr, v němž byl st-l v době, když již čsl. stát svou státní svrchovanost vykonával, nebyl příslušným orgánem rozvázan. St-l je v poměru tom dosud, byť i jako dočasně pensionovaný zaměstnanec, a to čsl. státu, a jeho zaopatřovací požitky byly mu přiznány příslušným centrálním úřadem, aniž přiznání to bylo učiněno závislým na nějaké podmínce.

To patřno také z toho, že min. sprav. ve svém výnosu zachovalo st-li případně nárok na zvýšení pense podle čl. XII. zák. ze dne 7. října 1919 č. 541 Sb., předpokládajícího, že jde o státního zaměstnance čsl. státu, byť i dle systému uherského.

Zastaviv st-li další výplatu zaopatřovacích požitků z důvodu, že není zdejší státním příslušníkem, rozvázal žal. úřad de facto služební poměr příslušným centrálním úřadem uznáný, zbaviv tím účinnosti akt úřadu toho, k čemuž však v nedostatku pozitivní normy nebyl příslušný, a nemá tudíž jeho výrok opory v zákoně, pročez bylo jej zrušiti podle § 7 zák. o ss.

Č. 1846.

Administrativní řízení: Jest podstatnou vadou řízení, jest-liže vojenská pensijní likvidatura, intimující převzatému vojenskému gážístovi ve výslužbě výrok ministerstva nář. obrany o tom, že se gážístovi zastavuje výplata pensijních požitků, k výroku tomu, jenž ministerstvem odůvodněn nebyl, připojí důvody.

(Nález ze dne 16. ledna 1923 č. 20.423/22.)

Věc: Josef M. ve Vídni proti ministerstvu národní obrany v Praze o zastavení výplaty zaopatřovacích požitků.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro vady řízení.

Důvody: St-l, narozený roku 1857 a ve Vídni bydlící, byl dnem 1. srpna 1911 dán do výslužby jako generalmajor bývalé rakousko-uherské armády s titulem a charakterem a byl k své přihlášce, učiněné dne 19. března 1919 u vojenské komise plnomocníka čsl. republiky ve Vídni, převzat dnem 31. července 1920 jako tit. generalmajor ve výslužbě do svazku čsl. armády (Věstník mno č. 69 bod 698 z r. 1920).

Výměrem vojenské pensijní likvidatury v Praze ze dne 19. dubna 1922 byl st-l vyrozuměn, že se mu dle výnosu mno ze dne 7. dubna 1922 zastavuje výplata zaopatřovacích požitků na účet čsl. republiky, ježto jeho pobyt v cizině jest považovati za vystěhování.

O stížnosti podané do nář. rozhodnutí takto intimovaného uvažil nss toto: